

K·MEO

RECORDS DE GORBATXOV

Mort de Gorbatxov

Finalment a la tomba. Quan treguin aquesta exageració de flors i plantes em sembla que hi estaré bé, al costat de la meva Raïssa. Pobra Raïssa, quina vida li vaig donar.

He passat mitja vida intentant explicar la meva altra mitja vida o sigui que no sé molt bé què més afegir. Per resumir diria que em sento com en Woody Allen, molt estimat a Europa però ignorat al meu país. I jo he estimat a Rússia. Molt. Per això l'intent de treure-li el jou. Malauradament els russos prefereixen ser conduïts per un carreter de mal caràcter. Els russos volen ser grans, però busquen qui els condueixi enlloc de buscar la llibertat ells sols, sense cap estat al darrera. Només els poderosos

saben fer això i Rússia segueix sent gran però pobre.

Diguin el que vulguin, em sembla que vaig fer bé, esfilagarsant la Unió Soviètica. Ha portat problemes, sí, però com a bloc probablement estariem pitjor. No va ser tot mèrit meu, però vaig ajudar i n'estic content. Els darrers anys, ja se sap. Discret segon pla per no molestar gaire.

M'agrada que el Sr. Putin tingués l'agenda plena i no hagi pogut venir al meu enterrament. És una manera de quedar una mica més net, i per un polític, això ja és molt. El que no m'ha agradat

tant, encara que en el meu estat tampoc em posaré neguitós, es l'absència dels representants europeus. No estaven d'allò més contents amb mi? Quanta por! Quanta diplomàcia espantadissa!

El millor del comiat, les paraules d'un bon home, l'Ian Ratxinski. Va dir que jo era l'únic governant de la història russa que considerava que el més important era la persona i no pas l'estat. Amb aquesta frase puc descansar ben tranquil. Un record per Ucraïna. M. GORBATXOV (post mortem)

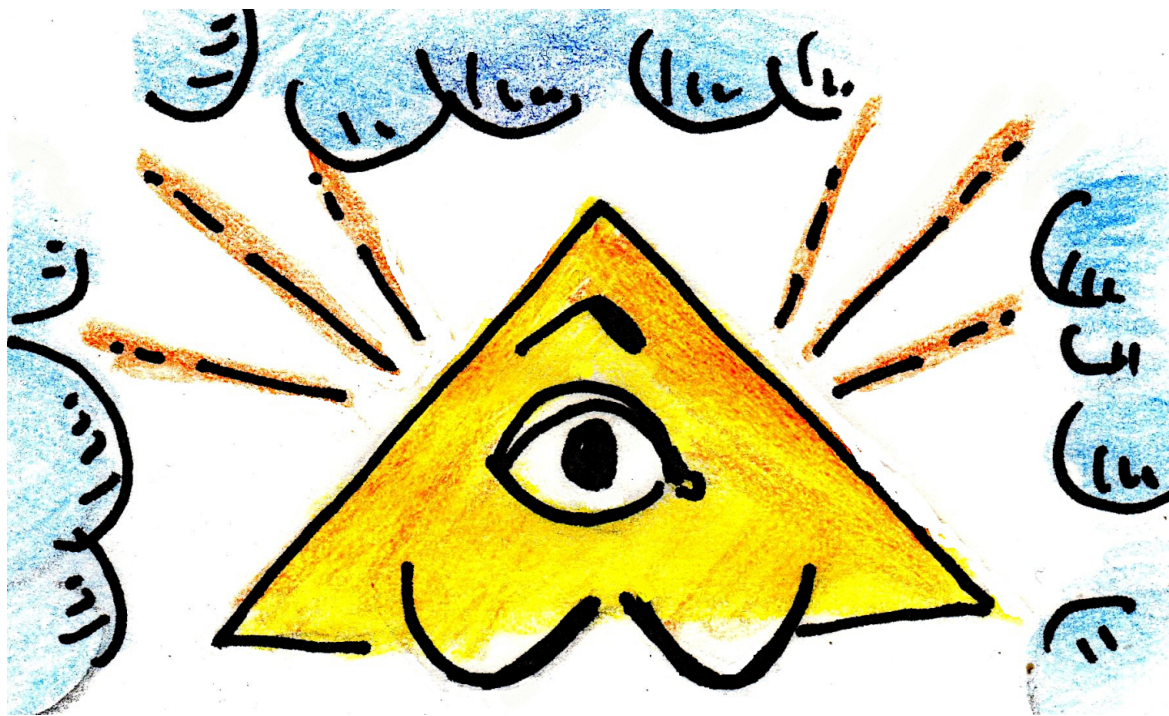
GARSA PROSTÀTICA

OPOSICIONS PER SER DÉU

Descoberta una carta de Dalí on proposa una nova religió

Dalí, el rei del surrealisme, escriu al pare del surrealisme André Breton per explicar-li el projecte de crear una nova religió, una religió com gairebé totes, basada en el racisme i el suprematisme. Total, surrealisme del dur.

La bogeria daliniana, a vegades fingida a vegades real, és prou coneguda. No cal afegir res per comprendre que la ment de Dalí estava tan llefiscosa com els seus rellotges. Però els bojos fan bitlles i Dalí, amb aquesta carta ens demostra una coherència sorprenen. Ell vol ser Déu o encara millor, ell es creu Déu. Què necessita doncs? Una religió. Uns creients, els surrealistes i una filosofia, el poder sobre totes les coses. Si bé es pensa, el Déu occidental, va seguir les mateixes passes. Necessitava súbdits i va crear l'home, necessitava poder i els va donar unes taules de la llei i es va atorgar una força, la de la por, que el feia pràcticament invulnerable. O sigui, que Dalí no anava del tot desencaminat. Però li va fallar la parròquia i els surrealistes enlloc de venerar-lo el van fotre fora del seu moviment artístic.

Es fa singular aquesta tendència de tots els aspirants a Déu pel poder. En el primer que pensen és en com tenir lligats i ben lligats als pobres escuders que se l'escoltin. Dalí proposa un govern racista (l'esclavitud de totes les races donaria immenses possibilitats als blancs, escriu), sadomasoquista (com si tothom tingués una Gala

disposada a donar canya) i amb unes gotes del nazisme del seu admirat Hitler.

Una joia de nano en Dalí però es va passar. No calia fer una religió nova per acabar copiant els tics de totes les religions antigues. Aquí li va faltar un punt d'imaginació.

